

Vinul Babilonului și aluatul fariseilor

Joi, 20 aprilie 2006

Gili Cârstea

Urmașii lui Hristos au fost avertizați să se ferească de două mari pericole pregătite cu grijă spre a-i abate de la adevăr chiar și pe cei aleși. Domnul spunea ucenicilor Lui – iar noi credem că sfatul acesta este valabil pentru ucenicii din toate timpurile – să se ferească de aluatul fariseilor și al saducheilor (Mat 16:6). Iar Ioan avertiza că, în vremea sfârșitului, un amestec numit „vinul Babilonului” va ameți pe toți locuitorii pământului.

Ce este „aluatul fariseilor”? Ucenicii nu prea au înțeles despre ce vorbea Domnul, chiar dacă Matei trage concluzia că El le vorbea despre învățătura cărturarilor lor.

Când i-a avertizat să se ferească de aluatul fariseilor, Isus tocmai avusese o controversă cu unii dintre cărturari, iar aceștia cereau de la El un semn care să autentifice pretenția Lui de mesianitate. Ei cereau și așteptau o confirmare a credinței pe baza minunilor. Cu alte cuvinte, un om poate veni de la Dumnezeu doar dacă face minuni și semne. Era o astfel de așteptare legitimă?

Așa cum citeau ei Scriptura, probabil că era legitimă. Nu făcuseră așa toți marii bărbați ai credinței din trecut? Nu ceruseră ei semne și minuni spre a verifica dacă le-a vorbit Dumnezeu? Iosua cu soarele, Ghedeon cu lâna, Ezechia cu umbra pe cadran, ce erau acestea altceva decât cereri de autentificare absolut legitime? Ei au fost uimiți că Învățătorul din Nazaret S-a simțit ofensat de cererea lor. De ce erau ei un „neam viclean și adulter”? Nu era acesta poporul lui Dumnezeu?

Era, dar cu el se întâmplase ceva tragic, greu de sesizat și imposibil de acceptat. Religia lui Israel fusese de ani nenumărați expusă sistematic unui proces de ameliorare. Un aluat străin dospea de mult timp plămădeala curată a neprihănirii unui popor chemat să fie lumina lumii. Credințe și practici cu totul contrare instrucțiunilor cerești erau altoite în arborele adevărului, iar agenții acestei „primeniri” culturale a lui Israel erau chiar cărturarii poporului, fariseii și saducheii.

Refuzând să se izoleze de lume, ei au decis că Israel va avea doar de câștigat prin apropierea de cultura marilor națiuni ale lumii. Atrăși de aprecierea și respectabilitatea ce vor decurge de aici, tinerii evrei au început să frecventeze școlile renumite ale vremii, de

unde se întorceau nu numai cu o diplomă care le permitea să profeseze în Israel, dar și cu un nou orizont despre cum vor reuși să-și îndeplinească mai bine chemarea de a fi „capul și nu coada” printre națiunile lumii.

Dar ceea ce nu observau ei era că educația aleasă primită și asimilată în școlile grecești nu era decât o metodă rafinată de a masca păgânismul, o artă prin care știința idolilor dospea credința dată sfinților odată pentru totdeauna. Expuse vicleniei duhurilor din locurile cerești, mințile proaspete ale tinerilor evrei erau marcate puternic de o nouă manieră de a cerceta Scriptura, alta decât aceea pe care o practicaseră bărbații credinței din trecut. Ei erau educați în tehnici de analiză bazate exclusiv pe capacitatea minții omenești, o metodă de cercetare din care era exclusă orice intervenție exterioară experienței umane. În același timp, în acele școli se practica o spiritualitate vibrantă, prin care împărăția invizibilă a spiritelor se conecta la experiența lumii vizibile.

Vinul Babilonului absorbit involuntar în școlile grecești s-a transformat în aluatul fariseilor care dospea credința și spiritualitatea lui Israel.

Avertizarea Mântuitorului este valabilă și astăzi. Cei mai mulți dintre tinerii poporului lui Dumnezeu au repetat greșeala fariseilor, alergând după diplome și acreditări prin școlile cele mai înalte ale Babilonului. Stanford, Fulton, Sorbona, Cambridge, sunt nume care impresionează și impun respect în poporul nostru, iar absolvenții acestor instituții de învățământ superior au cale deschisă spre cele mai înalte onoruri în instituțiile adventiste. Puțini sunt cei îngrijorați de această practică dăunătoare; și mai puțini văd efectele devastatoare ale vinului Babilonului absorbit de ei în acele școli.

Dumnezeu ne-a avertizat despre aceste pericole subtile, dar noi n-am prea luat seama la ele. Sora White nu știa nimic despre ce se întâmplă astăzi printre noi, nu sesiza atunci decât vârful aisbergului, și totuși avertizarea ei este cât se poate de serioasă:

„Chiar spiritul idolatriei păgâne este larg răspândit astăzi, deși sub influența științei și educației el și-a asumat o formă mai atractivă și mai rafinată. Fiecare zi aduce dovezi dureroase că încrederea în cuvântul sigur al profeției dispare rapid, iar în locul ei mințile oamenilor sunt captivate de superstiție și vrăjitorii satanice. Toți cei care nu cercetează cu seriozitate Scripturile, și nu supun fiecare dorință și scop al vieții acestui test sigur; toți cei care nu îl caută pe Dumnezeu în rugăciune pentru o cunoaștere a voinței Sale, se vor depărta cu siguranță de la calea dreaptă și vor cădea sub înșelătoriile Satanei” (5 T 192).

Nouă astăzi ne vine la fel de greu să credem că teologia adventistă dospește cu un aluat la fel de nenorocit, și că aici s-ar putea ascunde un pericol letal ce ar trebui confruntat deschis și grabnic. Străjerii de pe zidurile Sionului ar trebui să avertizeze poporul despre pericolele ultimelor zile, căci teologia aceasta care dospește creștinismul modern va produce confuzii majore.

„Se apropie repede zile de mare perplexitate și confuzie. Satana, îmbrăcat în haine îngerești, va înșela dacă va fi posibil chiar pe cei aleși. Vor fi mulți dumnezei și mulți domni. Va bate orice vânt de doctrină. Cei care au adus omagiu suprem 'științei pe nedrept numită astfel' nu vor mai fi atunci la conducerea poporului lui Dumnezeu. Cei care s-au încrezut în

intelect, geniu sau talent, nu vor mai sta atunci în fruntea poporului. Ei nu țin pasul cu lumina. Cei care s-au dovedit necredincioși nu vor fi onorați cu răspunderea turmei. În ultima lucrare solemnă vor fi angajați puțini oameni mari. Ei sunt mulțumiți de sine, independenți de Dumnezeu, iar El nu îi poate folosi. Domnul are slujitori credincioși, care vor fi descoperiți în timpul de strâmtorare și de cercare. Există acum suflete prețioase care nu și-au plecat genunchiul în fața lui Baal” (5T80).

În aceste puține ore de aparentă liniște ar trebui să ne întrebăm fiecare dacă urmăm sfatul Mântuitorului și ne ferim de aluatul fariseilor. Dar sfatul este adresat în special corpului pastoral, lucrătorii pe care Hristos îi ține în mână. Sa și prin care dorește să conducă pe poporul Său în pășuni verzi, departe de influența ameteitoare a vinului Babilonului.